

A természet diadala

Vető Orsolya kiállítása

VÉKONY DÉLIA

Hegyvidék Galéria, 2019. V. 23. – VI. 13.

Nagy bátorság kell ahhoz, hogy valaki ma kortárs képzőművészként odáig merészkedjen, hogy virágokat fest. Nagy, színes virágokat. Ráadásul mindezt nem valami időszakos, szerelmes hóbortból teszi, maximum egy sorozat erejéig, hanem egész munkásságának középpontjában színes virágfestmények állnak. Az sem segít, hogy ezek a festmények még szépek is. Nem, nem úgy szépek, ahogy egy Matisse-kép vagy ahogy egy Jackson Pollock-festmény szépek nevezhető, hanem a szó teljesen hagyományos értelmében. Vető Orsolya szép képeket készít.

A kortárs szakértői szemére büszke néző tehát meghökken egy pillanatra, hátrál egy lépést, és kétségbeesetten keresi azokat a kapaszkodókat, melyek segítségével valahogy mégis a kortárs diskurzusban tudná értelmezni a kiállításon látható virágokat. Nem könnyű, mert ha nagyon erőlködünk, akkor sem tudjuk Vető Orsolyát más kategóriákban látni, hiszen nem alkot politikai művészetet, nem csinál például participatív gyakorlatokat, nem minimalista absztrakt festő és nem konceptművész. A szó teljesen hagyományos értelmében véve festő, aki színes képeket készít olajjal vászonra, amelyek növényekből, a természet erejéből nyerik az inspirációt. Hogy Georgia O'Keeffe a 21. századba átültetve miért lenne releváns, azt nem tudjuk. Hol van ezekben a munkákban a reflexió például a világ fájdalmaira, a kapitalizmus retteneteire, a klímaváltozásra, az országokra jellemző egyre nacionalistább diskurzusra vagy akár a művészet nagy univerzális kérdéseire?

Az érdekes az, hogy egyre több kortárs művész fordul abba az irányba, hogy ahelyett, hogy a világ és a sors igazságtalanságaira, a történelmi múlt fájdalmaira vagy a jelen és a jövő bizonytalanságaira reflektálna, olyan művészetet képvisel, amely lehetséges alternatíva ahhoz, hogy átértékeljük világunkat. Ők a bolygó és a faj fennmaradása érdekében a művészet erejével nyitnak ki tereket alternatív létezési formák felé, és ezt nem komplex elméleti alternatívák felmutatásával teszik, hanem egyszerű, kézzelfogható, gyakorlati eszközökkel: a művészet esetében formákkal és színekkel. Ezt csinálja például Ernesto Neto vagy itthon Bernáth András és még sokan mások.

Vető Orsolya vásznain buja növényzetből, virágokból inspirált absztrakt formák buzognak, rizómaszerűen emelkednek ki és buknak alá a véget nem érő organikus térben. Parttalan, étellel teli, a testhez kapcsolódó és a tudatosodás előtti, megfogalmazhatatlan fizikai élményekben van részünk. A burjánzás mellett azonban építészeti elemekkel is találkozunk. A geometrikus játéka a Lipcsei Iskolát, az ecsetkezelés Gerhard Richtert, a felületek Adrien Ghenie-t juttatják eszünkbe.

A véget nem érő kavalkád Gilles Deleuze „...és és és...”-konceptiójára, egy soha véget nem érő, időt nem ismerő életről szóló, az emberi testen, az organizmus vizsgálatán alapuló filozófiára emlékeztet. A természet, a kertek, az élő, illetve az élet lüktető ereje tör elő, ami nem lehet másként, ami nem szorulhat korlátok közé, ami folyamatos változás és születés, lüktetés és energia. Tudunk így élni?

VETŐ ORSOLYA LIA:

Noodle (8 PDD), 2019, digitális festmény, plexi, vinil, változó méretek

VETŐ ORSOLYA LIA:

Lila próza, installációs nézet, 2019

Fotó: Zana Krisztián

Fotó: Zana Krisztián